

Aeroports, estatuts

Joan F. Mi

El segon dijous de febrer, a mig matí, després d'una nit d'avió sense dormir i de vuit dies a l'altra banda de l'Atlàntic sense notícies de casa, arribava al nou aeroport de Madrid-Barajas. El viatge nocturn en un avió d'Iberia, atapeït, incòmode, servit precàriament, cansat, en classe modestament econòmica o turística, etcètera, no preparava per a sensacions intenses. I a fe que va ser intensa la impressió de l'aeroport que s'han fet a Madrid, nou de trinca: acabat d'estrenar pocs dies abans, immens, impressionant, mig buit, una demostració inapel·lable de qui té el poder i els diners. No negaré l'estètica de les instal·lacions, la qualitat visible dels materials, l'amplària dels espais, ni la confusió dels rètols i dels itineraris, ni la sensació de buidor que encara fa, en sales de passos perduts i en ascensors enormes, i en corredors amplíssims i en espais d'espera sense ningú esperant, on tot plegat pareix que la voluntat d'impressionar ha estat molt superior al càlcul de la utilitat real, com sol passar quan l'estat, l'Estat, vol afirmar la seua potència i l'abundor del pressupost de què disposa. Imagine, o almenys això diuen, que era del tot necessari i urgent, aquest aeroport tan enorme i tan car, imagine que amb els anys la buidor s'omplirà a poc a poc, imagine sobretot que no han tingut problemes de finançament per alçar la gran obra. Cal imaginar benèvolament moltes coses per contrarestar sensacions oposades i penoses: sobretot si el viatger, poc més tard, aterra al petit aeroport provincial de Manises, esquifit i ridícul, o si medita, a l'estació del ferrocarril de València, sobre la misèria de la seua condició marginal de ciutadà d'un país petit i sotmès i burlat. A l'aeroport de Manises no hi ha metro ni tren ni hi ha res, cal saltar entre el fang o la pols per arribar a un aparcament provisional, cal fer paciència entre embussos de cotxes a les portes d'accés estretíssim, cal adaptar-se a espais minúsculs, cal suportar la supressió contínua de vols internacionals (ara mateix, Iberia ens lleva el vol a Londres), cal assumir la resignació del provincià permanentment tractat com a tal mentre al centre del poder de l'Estat s'alcen monuments faraònics, babilònics, caríssims, immensos, i per comparació tan insultants. Cal agafar un taxi, comprovar una altra vegada i una altra la ridícula dels accessos viaris, i després, si és el cas, arribar a la nostra Estació del Nord, que és la mateixa de fa cent anys, amb els mateixos espais i les mateixes vies que ocupen immensos solars desolats al centre mateix de la ciutat, perquè només València, entre les anomenades capitals grans del Regne d'Espanya, no té estació nova ni vies noves ni aeroport suficient, ni transports adequats ni parcs centrals ni res de res de res, i el viatger insatisfet es pregunta com és possible, i es respon que és possible perquè els nostres polítics no són polítics nostres sinó personal subordinat al poder de l'Estat des de temps immemorial.

Com es demostra amb aquesta historieta lamentable de l'estatutet d'aquesta insignificant comunitat poc autònoma

que limita amb Múrcia i amb Castella-la Manxa i potse la comunitat de Madrid. I es demostra més encara si esger transatlàntic, que havia estat privat de notícies del més d'una setmana, torna i compra els diaris i veu què passat al Congrés dels Diputats, on pareix que han apramb les renúncies prèvies pertinents de l'esquerra o com és antic costum, uns textos que són en la substànc que volia la dreta espanyola que, per boca d'un senyor Cartagena (com és també costum), de nom Federico ens ha definit com allò que som, mentre un altre senyor Cartagena, Zaplana de nom, sembla que s'ajustava la sària de luxe i mentre els senyors presidents del govern l'Estat i de la Generalitat Valenciana eren tan conspicuabsents com el líder de l'oposició. Absents som tots, absents del debat d'idees, absents de les inversions públiques absents de la política seriosa. Absents dels aeroports i estacions, absents de tot. Per molts anys.

"[...] perquè només València entre les anomenades capitals grans del Regne d'Espanya, no té estació nova ni vies noves ni aeroport suficient, ni transports adequats ni parcs centrals ni res de res de res, i el viatge insatisfet es pregunta com és possible, i es respon que és possible perquè els nostres polítics no són polítics nostres sinó personal subordinat al poder de l'estat des de temps immemorial"